

Det bedste, tror jeg, vilde være, om der til Pengestraffen kunde knyttes et passende Maal af Forbedringshus, saa at de Folk, der foretager sig den Slags Handlinger, i alles Øjne bliver stemplede med det eneste Stempel, de fortjener, nemlig Forbryderens. At Straffebestemmelserne i Loven af 6. August ikke har opfyldt deres Hensigt, har de to Herrer Hansen leveret tilstrækkeligt Bevis for, thi naar to saa højtstillede Personer, to af Samfundets Spidser, begge Riddere af Dannebrog, begge stenrige, begge Chefer for meget store Forretninger, den ene Konsul, den anden Generalkonsul og tilmed tidligere Handelsminister, kort sagt to Personer, som i fuldt Maal tilhører den Klasse, man plejer at kalde Samfundets Støtter, naar saadanne Mænd ikke undser sig ved at begaa en i højeste Grad landsskadelig Handling, maa der Straffe til, som kan skræmme. Det synes nemlig desværre at være saaledes, at Handelsmoralen her i Landet ikke er, som man kunde ønske den.

Det er saaledes meget beklageligt, at Aarhus Handelsforening kunde vedtage en Tak til Konsul Chr. G. Hansen, da han paa Grund af Kornaffæren maatte nedlægge sit Mandat som Foreningens Formand. Et Medlem vilde endog have, at den Tak skulde være en „hjertelig“ Tak, men det skal dog siges, at det hjertelige vilde man ikke have med at gøre i denne Forbindelse. Til Undskyldning for en Del af de Medlemmer, der stemte for Takken, vil jeg dog sige, at Afstemningen foregik mundtligt trods kraftigt Forlangende om, at den skulde foregaa skriftligt, og jeg vil ogsaa sige til Undskyldning for de Folk, at Konsul Hansens Fremstilling af Affæren var ganske urigtig. Efter hans Fremstilling skulde det nemlig have været Justitsministeren, som indtrængende havde opfordret ham til at vedtage Bøden i Mindelighed, medens det efter Ministerens Beretning var Konsul Hansens Bank, der opfordrede til at ordne Sagen paa den Maade, den blev ordnet paa. I det hele fremstillede Konsul Chr. G. Hansen sig paa denne Generalforsamling som en i høj Grad forfulgt Uskyldighed, og naar det nu kan siges med Rette, at han i mange Henseender har været en dygtig Formand for Foreningen og i henved 20 Aar haft med Foreningens Ledelse at gøre, kan man forstaa, at en Del af Medlemmerne stemte for at yde ham denne Tak. Det skal endvidere til Retfærdiggørelse for den aarhusianske Handelsstand siges, at en

meget stor Del af Generalforsamlingen undlod at stemme, og endvidere, at 5 stemte imod at yde Takken. Vidste jeg disse 5 Mænds Navne, vilde jeg nævne dem her fra denne Plads med Hæder, for ved den Afstemning lagde de ikke saa helt lidt Retsind og Mod for Dagen. Som jeg allerede har gjort opmærksom paa, paalagde Konsul Chr. G. Hansen sig selv den Straf at nedlægge sit Mandat som Formand for Aarhus Handelsforening. Det forekommer mig, at det vilde være passende, om saavel Konsul Chr. G. Hansen som Generalkonsul Johan Hansen tog Anledning af det skete til at frasige sig deres Titler som Konsul. Ligeledes forekommer det mig, at det vilde være i høj Grad passende, om Generalkonsul Hansen fandt Anledning til at frasige sig de 1,200 Kr., han aarlig oppebærer i Ministerpension; jeg synes at Velanstændighed og Taktfølelse maatte byde ham at gøre det, men om han gør det, bliver ganske vist en anden Sag. Om de to Herrer derimod beholder deres Ridderkors, maa jeg sige, er mig nogenlunde ligegyldigt.

Som Begrundelse for de nu foreslaaede strengere Straffe kunde der maaske være Anledning til at give en Fremstilling af Kornaffæren. Det skal jeg dog undlade, dels fordi Justitsministeren lige har offentliggjort Sagens Enkeltheder, og dels fordi jeg ikke ønsker ved Hjælp af Rigsdagstidenden at overgive Detaillerne i denne smudsige Sag til Efterslægten, den smudsige Affære, hvor man ser en forhenværende Handelsminister af Hensyn til Pengevinding udsætte sit Land og Folk for den største Fare. Men jeg vil fra denne Plads, som jeg anser for den øverste i vort Land, betegne den Handling, de Herrer Hansen har foretaget sig, som fuldt saa landsskadelig som den, en tidligere Minister har foretaget og nu bøder haardt for.

Skulde jeg ønske en Ændring i Lovforslaget, hvad jeg dog ikke skal gøre Paastand om, skulde det være i Retning af, at Straffen for Overtrædelse af et Udførselsforbud under visse Omstændigheder kan blive strengere endnu. Og sikkert vilde det ogsaa være overordentlig heldigt, om der kunde træffes Foranstaltninger imod, at den saakaldte „gode Tro“ kommer til at influere paa Afgørelsen af den Slags Sager. I Kornaffæren har den „gode Tro“ spillet en alt for stor Rolle. Begge de Herrer Hansen — og det vil jeg bede de Herrer erindre, at de er begge overordentlig dygtige Handels-